

forslag, at i vor gamle nationale Lovgivning var Faderens Forpligtelse bestemt lige overfor de udenfor Ægteffabet fødte Børn, idet der er tiltaet dem Arveret. Det var Noget, der ikke var mig bekendt, og jeg tror derfor, at man ved at gaa nogenlunde i samme Retning netop kommer tilbage til, hvad der fra Ministerbordet blev kaldet det nedarvede Grundlag, om det end har været brudt for et Par hundrede Aar siden ved den nyere privatretlige Lovgivning. Jeg skal af Hensyn til, at man mener, at der snart vil fremkomme Lovforslag i den Retning, lig i Forbigaaende nævne, at den Tanke om Tigestillelse af uægte Børn med ægte har været stærkt fremme andre Steder. Der er saaledes i 1885 indbragt et Lovforslag i den svenske Rigsdag af Rigsdagsmanden Rifard Gustaffson, og der er frebet en Afhandling af Docent ved Lunds Universitet Dr. John Asp „Om oäkta barns arfrätt“, som findes i juridisk Arkiv 1885, og der er taget Beslutning i samme Retning paa det tredje nordiske Arbeidermøde i Christianssand, og dette norske Lovforslag, som jeg her holder i Haanden, og som giver mig Anledning til disse Bemærkninger, har netop en § 11, som siger, at Børn, som ere fødte udenfor Ægteffab, efter at denne Lov er traadt i Kraft, arve og arves saavel af Fader og fædrene Frænder som af Moder og mødrene Frænder ligesom Ægtebørn. Lige overfor det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (H. Jensen) vil jeg sige, at jeg tror ikke, at Lovgivningen har villet virke affrækkende ved at stille uægte Børn ugunstigere end ægte. Det tror jeg ikke, men der er et andet Hensyn, som gjør mig noget betænkelig ved den nye Arveret, og det er Hensynet til Ægtehusfruens Stilling, til den gifte Kvinde's Stilling. Hun bliver meget ofte gift uden at vide, at hendes Mand har uægte Børn, og nu kommer der et Dieblif, da hun kommer til at lide Skaar i Formuen, idet der altsaa skal gaa Noget bort fra hende og de ægte Børn. Det er et andet Hensyn, som forekommer mig at veie lidt op. Jeg skal tillade mig at antyde en Fremgangsmaade, der maaste kunde bruges. Jeg skal ved denne Leilighed fremsætte den til nærmere Overveielse, skjøndt den ganske vist er temmelig ny og maaste umoden, men jeg mener, at man dog kan tale derom. Det er noget Lignende som det, der foregaar, naar en Enke eller Enkemand gifter sig, nemlig at der saa skal stiftes. Naar nu en Mand eller Kvinde, der har uægte Børn, vil indlade sig i Ægteffab, kunde det være ønskeligt, at det ved den Leilighed kunde oplyses for den, med hvem Ægteffabet skal stiftes, hvorvidt

Bekommende har uægte Børn, for at man paa Forhaand kunde affinde sig med dem. Hvis det var muligt at gaa den Vej, tror jeg ganske vist, det vilde være en heldig Løsning, men jeg indrømmer, at der mulig kan være Betænkeligheder ved den, som man ikke i Diebliffet kan overse. Med disse korte Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Lovens hurtige Fremme.

Bjørnbat: Jeg vil begynde de Bemærkninger, jeg vil gjøre, med en Henvendelse til det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (H. Jensen), der bebrejdede mig, hvad jeg havde sagt med Hensyn til Ægteffabet, idet han udtalte, at han ansaa Ægteffabet for en borgerlig Indretning, og at dette skulde være i Modsetning til, hvad jeg havde sagt. Dette tror jeg imidlertid ret beset ikke er Tilfældet. Staten forudsætter ganske vist Ægteffabet som Formen for kjønslig Forbindelse, det indser jeg meget godt, men paa den anden Side har Staten opgivet at optræde lige overfor Fødsler udenfor Ægteffabet straffende eller paa nogen Maade hindrende. Altsaa det, jeg talte om, var, at Staten er forpligtet til at sørge for, at alle Børn faae Tilstrækkeligt til deres Underhold, og at der bliver sørget tilstrækkeligt for deres Opdragelse, enten det er ægte eller uægte Fødte. Enten de ere fødte i Ægteffab eller udenfor, er Statens Forpligtelse til at tage sig af dem lige stor. Det vil man ogsaa se, naar man betænker, at vel er Ægteffabet en borgerlig Indretning, og dert ligger en Bligt for Faderen til at sørge for sin Families Underhold og Børnenes Opdragelse, men hvis nu Faderens Evne i den Henseende svækkes, hvis han bliver ude af Stand til at sørge for de i Ægteffabet fødte Børn, maa da Staten ikke der træde til og sørge for dem, er Staten berettiget til at se med mere onde Øine paa de Børn, den kommer til at forsørge paa den Maade, fordi Faderen ikke kan forsørge dem, end paa andre? Jeg mener det ikke. Jeg mener, at lige overfor Statens Forsorg staar Børnene ens, enten de ere fødte udenfor eller i Ægteffabet. Derfor er det altsaa, at jeg ikke paa nogen Maade har argumenteret for, at ægte og uægte Børn skulle stilles lige, det har jeg aldeles ikke, men hvor der er Tale om deres Forsørgelse, hvor der er Tale om deres Opdragelse, der maa man ikke unddrage den Enc, hvad man er berettiget til at forlange, at der skal gives den Anden. Særligt forekommer det mig, at der stadig væk har været og ogsaa den Dag i Dag er blandet et religiøst Moment ind i dette Forhold, som dog ikke fuldstænd-